

© 2017 Marcel Manea
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MANEA, MARCEL

Bărbați pe tocuri / Marcel Manea. - București : Editura Herg Benet, 2017
ISBN 978-606-763-156-2

821.135.1

Tipărit în România

Marcel Manea

Bărbați pe tocuri

ROMANANE BELGIENE

Când se lasă percheziți prin zonele întinse
de cișme și aer condiționat din Brussels, habar
nu au de unde să găsească apă. Era o mare
problemă, un adăpost dincolo de pază și democrație. Își
burlăcesc zăpezile cu tot felul de ciocolată și bere
bune belgiene, încep să treacă înșelăciunile și arsurile.
Un anchetator și un alt anchetator încep să o chestio-
neze într-o manieră care surprinde pe oricare bănuț
de suspect.

Anchetatorul: „Anchetează, de declară”

Alte: „De iubesc pe Pol-y”

Anchetatorul: „Puteți juca cu mâna pe Babilon
nu dețineți arme de distrugere în masă?”

Alte: „Nu-am armă. Sunt blîndări cu bomboane
belgiene.”

Anchetatorul: EDITURA
HERG BENET

CUPRINS

Bomboane belgiene	5
Pitici & Balerine.....	13
Lady Piolet	25
Variațiuni pe tema Seiji Ozawa.....	31
Variațiuni pe tema Seiji Ozawa 2.0.....	40
Demiurgul meu.....	43
Mira van Horton.....	47
Cum să te bucuri în voie de tulburările bipolare. 51	
Egla von Becker.....	55
Lesbienvenu	59
Aura Popularis.....	64
Un gigolo în Paradis	68
Kronos Advertising.....	80
Meine liebe Katze.....	98
Omul Care Căzuse Pe Pământ.....	102
Genul meu de Infern.....	105

Viața e o hiperchestie	108
D. Gașcă	112
Exact ca Ozzy	118
Un cocoș pe nume Stevie	122
Norocul irlandezului	128
Tamagotchi	139
Toți autorii sunt muritori, cu excepția celor nemuritori	143

.....	15
.....	13
.....	25
.....	31
.....	40
.....	43
.....	47
.....	51
.....	55
.....	59
.....	64
.....	68
.....	80
.....	98
.....	102
.....	108



Ediția în limba română
a cărții „Viața e o hiperchestie”
de D. Gașcă
a fost realizată în anul 2015
la Editura Libris .RO
Sector 2, București, România
Str. Aurel Vlaheanu nr. 9
E-mail: editura@libris.ro

Marcel Manoa

Bărbați pe tocuri

2017, Editura Humanitas

ISBN 978-9975-10-136-3

Acum douăzeci de ani, în 1997, când am început să scriu pentru revistele literare, am avut o experiență foarte interesantă. Am găsit un număr de cititori care erau foarte interesați de articolele mele. Acest lucru mi-a dat o încredere în ceea ce scriam. Te rugăm să te raportezi la acest fapt în cazul în care vei edita, indiferent de suportul pe care îl vei folosi, în alina a doua a legii de editare pentru a fi în conformanță cu legea. În alina a doua a legii de editare pentru a fi în conformanță cu legea. În alina a doua a legii de editare pentru a fi în conformanță cu legea.

Editor: Herg Beut

Str. Avram Iancu nr. 9, București, România

www.hergbeut.ro

editura@hergbeut.ro

Cu ocazia apariției în Spațiul Cultural

Dez. Jurec OP a Bibliotecii Naționale a Republicii

MARICA MARCU

Str. Avram Iancu nr. 9, București, România

Herg Beut, 2017

ISBN 978-9975-10-136-3

821.135.1

Tipărit în România

BOMBOANE BELGIENE

Când se lăsa percheziționată prin zonele intime de către vameșul aeroportului din Brussels, habar n-avea ce urma să găsească acasă. Era o femeie corpolentă, un adevărat câine de pază al democrației. Își burdușise trolerul cu tot felul de ciocolate și bomboane belgiene, ceea ce trezi suspiciunea vameșilor. Un anchetator răsărit de nicăieri începu să o chestioneze într-un mod care sublinia lipsa oricăror breșe de securitate.

Anchetatorul: „Aveți ceva de declarat?”

Iubi: „Îl iubesc pe Poldy.”

Anchetatorul: „Puteți jura cu mâna pe Biblie că nu dețineți arme de distrugere în masă?”

Iubi: „N-am cum. Sunt blindată cu bomboane belgiene.”

Anchetatorul: „Vă mulțumim pentru timpul

acordat. Ați fost selectată potrivit acreditării de presă să participați la noua noastră aplicație pentru posibile atentate teroriste. Primiți cu toată considerațiunea acest pix în semn de apreciere pentru răbdarea și tenacitatea de care ați dat dovadă.“

Vameșul continua să-i pipăie extremitățile. Acolo aveau obiceiul atentatoarele sinucigașe să-și plaseze detonatorul. Pe când semna formularul pentru participarea la simulacrul terorist, femeia simți cum bikini se umezesc progresiv. Ceea ce era firesc într-o dezamorsare reușită. Atât anchetatorul, cât și vameșul dispărură din peisaj.

Femeia trecu prin tunelul de imbarcare. Se așeză pe scaunul din dreptul hubloului. Închise ochii. N-avea rost să facă bilanțul zilei. Orgasmul precedent stăruia. Avea de trimis redacției un e-mail cu ultimele rezoluții în materie de jurisprudență europeană. Abandonă leneveala și începu să redacteze știrea. Ca femeie, nu-i folosiseră niciodată amănările. Devenise irascibilă încercând să pună cap la cap declarațiile fără noimă ale politicienilor, să le dea un sens, să le facă atractive publicului. Învățase pe propria piele o sumedenie de lucruri. Fusese măritată, divorțase, gustase o vreme viața de cuplu cu un personaj despre care aflase la puțin timp după ce se mutaseră împreună că este gay. Cunoscuse totul în materie de bărbați.

Nu își pierduse speranța. Avea inima deschisă pentru Poldy. Îl lăsase în apartament să trudească la un poem epic. Bineînțeles că nu avea să-l termine nici pe acesta. De cum demară taxiul spre aeroport, Poldy puse mâna pe bicicletă. Parcurgea zilnic distanțe incredibile cu mândrețea sa. Nu era femelă să-i reziste șarmului ecologic. Specia feminină se consola cu spațele cămășii cadrilate. Când obosea de pedalat, Poldy compunea mesaje pentru cea care îl adora în secret. Se întorcea transpirat ca un gladiator. Intra direct în cabina de duș. Nu lăsa niciodată apa să curgă aiurea. Mai întâi se îmbălsăma cu gel de duș. Detesta apa fierbinte. Prin urmare, prefera dușul scoțian. Doar acela îi alunga blocajul creativ. Zâmbetul de bebeluș îi revenea în colțul buzelor. Ieșea cu pași hotărâți de sub duș. Lăsa prosopul Ikea să cadă. Îngenunchia lângă laptop. Avea timp berechet să cerceteze recolta celor mai bune bloguri de poezie. Cam așa arăta o zi de compoziție.

Poldy se afla pe o pantă descendentă a creșterii calității artistice. Prin urmare, personaliza fiecare poem. Înaintea plecării la Brussels a iubitei, descărcase o paștișă despre rețelele de socializare. „Tunsese“ finalul. Versul convențional „țintește femeia iubind-o“ se preschimbase în „atavismul lui fantastic mă terminase“.

Trebuia să fie o noapte perfectă dacă iubita n-ar fi încheiat așa repede relatarea din Brussels. Trebuia să fie o noapte perfectă dacă iubita n-ar fi prins bilet la ultimul zbor. Trebuia să fie o noapte perfectă pentru că berea se lăfăia în frigider. Trebuia să fie o noapte perfectă pentru că bolul cu fistic se pregătea pentru ronțaiala finală. Trebuia să fie o noapte perfectă pentru că femeia care i-ar fi alungat fantezmele homoerotice se pregătea să atingă interfonul.

Apartamentul nu conținea elemente notabile de mobilier. Se optase pentru un decor minimalist. Iubita avusese o fantezie aparte. Voia să fie luată pe la spate în paralel cu principalul buletin de știri „Al Jazeera“. Mai rămânea bicicleta, dar ea nu făcea obiectul vreunui decor, fiind un apendice al poetului.

Penny Lane ajunsese la ușă. Poetul ascunse cadavrul sticlei de „Bacardi Breezer“ sub pernă. Porni mai hotărât ca oricând să înfrunte destinul. Prin vizor se contura silueta lipsită de imperfecțiuni a muzei. Venise să-și ia revanșa literară. De cum Poldy deschise ușa, parfumul „Miss Dior“ pătrunse cu forță prin toate ungherele. Muza îl sărută pe buze. Era o femeie suplă, frumoasă, inteligentă, dorită de toți poeții. Nu pricepea ce o atrăgea la Poldy. Expresia lui copilăroasă îi sugera să-l înfieză. Penny Lane se mai liniști după ce i se turnă bere în pahar.

Poetul deschise televizorul pe canalul cu filme clasice. Se treziră vizionând o scenă din *Eyes Wide Shut* unde operatorul de imagine insistase aberant pe sfârșurile lui Nicole Kidman. Lipsa oricărei emoții firești din partea lui Tom Cruise explica infarctul regizorului Stanley Kubrick pe platoul de filmare. Penny Lane îi sugerează poetului să apropie bolul cu fistic. Poetul sări din pat. Filmul se întrerupse pentru pauza publicitară. Îmbuibății din mass media plantaseră o reclamă despre atenția locuitorilor din Abu Dhabi pentru arhitectura ecologică. Poldy luă bicicleta rezervată de perete. Făcu o cursă regulată specială în jurul patului. Exact când muza se pregătea să țipe, poetul frână.

Trecuse de miezul nopții. Vecinii poetului petreceau ziua vreunui sfânt catolic, ortodox sau protestant, așa cum obișnuiau în fiecare weekend. Diferența ecumenică era dată de frecvența cu care zburau sticlele pe fereastră. Penny Lane își schimbă poziția picioarelor ca un bătrân șef de trib care dezvăluie secretul focului. Îți venea să rescii „Faust“ numai auzind-o cum ronțăie fistic. Putea fi revanșa oricărui poet dornic să soluționeze ambiguitatea limbajului, insolitul imaginilor artistice, precum și noile sonorități obținute prin plasarea unor clișee verbale. Penny Lane nu era doar o femeie frumoasă. Le citise

în egală măsură pe Sara Teasdale și Sylvia Plath. Ți-ar fi recitat Emily Dickinson da capo al fine. Din păcate, niciun poem din lume nu o încălzea mai bine ca atingerea unui bărbat. Nicio fantasmagorie nu se compara cu un mascul dornic să o acopere cu trupul lui. Contopirea fizică era calea de cunoaștere intimă, atingerea clipei unice de revelație a absolutului poetic. Privindu-l pe Poldy cum strânge coarnezle bicicletei, Penny Lane se anestezie cu altă bere.

Iubita se pregătea să iasă din aeroport. Agilitatea jurnalistică îi permise să sufle taxiul unor îndrăgostiți care-și prelungeau nepermis de mult tandrețurile. Pe când intra în oraș, iubita își mușcă buza de sus. Uitase să cumpere magneți pentru frigider cu încântătoarele clădiri din Place St Catherine. În graba spre aeroport, nu apucase nici măcar să-și termine paharul cu bere nefiltrată. Asta i se întâmplase în bistroul unde ochise acel barman care cu siguranță merita un editorial doar pentru că nu părea gay. „Trebuie să mă întorc cândva prin Place St Géry“, își spuse ea. Era nerăbdătoare să pescuiască cheile din poșetă. Gândurile îi fură curmate violent când taximetristul frână la adresa indicată. Ea îi aruncă mai multe bancnote, apoi trânti portiera. Încă puțin și se va cuibări în brațele poetului. Liftul parcă o aștepta. Deschise ușa. Cu o mișcare hotărâtă, trase trolerul după ea,

apăsând ultimul buton. Când liftul se opri, un troler de mărime medie ateriză lângă ușa. Din lift nu coborî Calista Flockhart, ci o femeie rea de gură care de abia aștepta să intre sub duș. Nimic nu-i pregătise ochii pentru ce avea să descopere dincolo de ușa blindată.

Penny Lane auzi prima zgomotul cheii în yală. Poetul încremenise pe bicicletă. Doar un flacon de Thorazin l-ar fi scutit de predici. Când văzu profilul bosumflat al iubitei, orice fărâma de Tom Cruise plecă în subconștient.

Iubi: „De ce ți-ai închis telefonul?“

Poldy: „Ne uitam la film.“

De pe saltea, muza zâmbi, dezvăluindu-și dentiția unei diete echilibrate și a unei existențe în armonie cu ecosistemul. Iubita descărcă trolerul peste concurență. Salteaua se umplu de cutii și cutiuțe.

Iubi: „Poftiți la ciocolate belgiene!“

Poldy: „După fistic nu intră nimic.“

Penny Lane: „Pe dracu!“

Când ți-e poftă de ceva, îți faci capriciul și te oprești. Nu asta înțelegea iubita când o îmbia pe frumoasa musafiră să mănânce. Femeile se duelau în tăcere. Penny Lane, care cunoștea diferențele dintre *nud* și *dezbrăcată* sau dintre *fotografie* și *pornografie*, înțelese că totul este permis. Poldy pasase orice responsabilitate bicicletei căreia îi potrivea lanțul.

Iubita băjbăia după pijamale. Odată cu „refluxul“, apăru sticla de „Bacardi Breezer“.

Iubi: „Poldy, vrei să-i chemi acestei domnișorici un taxi?“

Penny Lane: „Mulțumesc, dar chiar nu vreau să deranjez!“

Iubi: „Insist.“

Poezia în mișcare dispăru pe ușa blindată. Iubita era prea oboșită pentru a fi supărată. Se aruncă pe saltea, încercând să uite întrebările pe care le adresase președintelui Parlamentului European.

Poldy dădea ture cu bicicleta în jurul muzei. Avansau tăcuți prin întuneric. Nu departe de ei, cabina unui taxi lumina strada ca o revelație. Penny Lane se așază confortabil pe bancheta din spate. Taxiul demară, pierzându-și orice formă concretă. Poetul îl privi cu neputință. Îi era frică mai mult ca oricând să se întoarcă acasă. Scoase un evantai chinezesc și începu să ventileze aerul stătut al nopții.

PITICI & BALERINE

În primăvara aceea mă descompusesem precum piesele unui puzzle, fără a-mi putea concentra gândurile spre ceva pozitiv. N-aveam șaiszeci de ani pentru a ști ce este viața. N-aveam nici măcar cincizeci pentru a-mi da seama ce pierdusem. Mă anexasem zonei obscure din conștiință unde cuvintele căpătau o sonoritate aparte doar din încăpățânarea mea coerentă și refuzul de a considera fiecare clipă drept un prilej de a-mi re poziționa piesele. Viața trebuia să fie mai mult de atât. Sau asta era impresia cu care începusem paharul cu vin. Scormonisem prin istoria moravurilor, preocupându-mă de sexualitate, nicidecum de înțelegerea singurătății.

Primăvara mă ademenea asemenea unui labrador cu o lesă mult prea scurtă. Trăsasem o linie întrebându-mă cât de bine îmi cunoșteam semenii. Chiar